

มันก็เหมือนหนูกับกบเป็นสหายกันเอาเชือกมัดเอาไว้แล้วปล่อย หนูก็จะบินขึ้นต้นไม้ กบก็จะบินลงน้ำ อันนี้พระกับโยม โยมพูดถึงเรื่องบ้านเรื่องเรือน พระก็พูดเรื่องกุฎิ กระต๊อบเสีย มันบินไปคนละทาง นี้อยู่กระต๊อบมาเสียพอตั้งแต่วันบวชแล้ว เรียนหนังสือก็อยู่กับเขา พอออกจากนั้นแล้วอยู่กระต๊อบทั้งนั้นเรื่อยมาเพิ่งได้มาหลังโก้ ๆ หลังนี้

นี่เขาส่งเงินมานะ เขามาเห็นกระต๊อบเรา มาร้องให้อยู่บนกุฎิเรา พอกลับไปถึง โน้นส่งเงินตุมมาเลย เราไม่มีข้อแม้สั่งเสียอะไรเอาไว้เราก็ต้องได้รับเขา ส่งคืนน่าเกลียด ไม่น่าดู เพราะฉะนั้นถึงได้กำชับกำชา ใครที่ส่งอะไรมาก็ตามถ้าจะให้มาปลูกนั้นสร้างนี้ ถ้าไม่ได้ตกลงกันเสียก่อนส่งมาไม่ได้เป็นอันขาดและส่งกลับทันที เราว่าอย่างนั้นเลย คราวนี้มีข้อเด็ดกันแล้วไม่ผิด แต่ก่อนไม่มีข้อแม้อะไรเขาส่งมาเราจะส่งคืนน่าเกลียด ไม่น่าดูเลย ทีนี้เมื่อมีข้อตกลงกันแล้วนี้ ชัดข้อตกลงนี้แล้วส่งคืนจะเป็นอะไรไป

วันหนึ่ง ๆ หลวงตาเหนื่อยจะตาย เมื่อวานนี้คนมาเต็มศาลาเราก็ไม่ลงมา ไม่รู้มาจากทิศไหนต่อทิศไหน เราจะรับแขกทั้งวัน ๆ เราตายไม่กี่วัน เราต้องสงวนอัตภาพ ร่างกายไว้บ้างเพื่อรับในกาลสถานที่เวล่ำเวลาที่ควรรับ รับสุมสี่สุมห้ารับทั้งวันทั้งคืนก็ตายได้ เต็ม ๆ ศาลามา มีเวลาเมื่อไร ใครมาก็จะมองดูหน้าหลวงตาบ๊วเหมือนพวกนี้ ไม่มีหน้าไม่มีหัว มาคอยมองดูแต่หน้าหลวงตาบ๊ว บอกไปกราบเจ้าคุณบ๊วกก็ไม่ไป หลวงตาบ๊วอยู่ไหนดันดันเข้าไปตรงนั้นแหละ ไล่ไปหาเจ้าคุณบ๊วไม่ยอมไปมาหาแต่ หลวงตาบ๊ว

หลวงตาบ๊วเลยจะตายวันหนึ่ง ๆ เจ้าคุณบ๊วสบายเฉย โห ก็คนเดียวกันทำไมเอาเปรียบกันนักกันหนา เจ้าคุณบ๊วสบาย หลวงตาบ๊วจะตาย ชื่อหลวงตาบ๊วเพราะดี ใครเรียกอะไรไม่เพราะ พอเขาเรียกหลวงตาบ๊วอยากเอาขนมให้เขากินเลย เข้าใจไหมมัน ถูกคอถูกใจ เจ้าคุณบ๊วเจ้าคุณโน้นนี่ โอ๊ย ว่าหลวงตาบ๊วหือ ๆ ทันทิเลย ไหนว่าไฉนนะ ๆ อยากให้เขาพูดซ้ำอีกทีหนึ่งว่าหลวงตาบ๊ว หลวงตาหลงตา หลวงหูหลงหู คนเรามีแต่ หลงหูหลงตานั่นแหละเป็นบ้าอยู่ทุกวันนี้ ดูวันยังค่ำก็ไม่เบื่อ ฟังวันยังค่ำก็ไม่เบื่อ พวก หลงหูหลงตาหลงจมูกหลงลิ้นหลงกายหลงใจของตัวเองเป็นบ้ากันทั้งโลกนั่นแหละ หัวใจมีอยู่หากเป็นบ้ากับเขา หัวใจส่งออกไปหัวใจแหละไปหลงภาพตัวเองกลับมาหลงตัวเอง

กลางวิากลางวันออกมาศาลานี้ไม่ได้นะ เหมือนอยู่ในห้องขังนะทุกวันนี้ เรา หลบไปนั้นหลบไปนี่ไปหานอนสบาย ๆ ตอนบ่าย ๆ ถึงกลับมาเย็น ๆ กลับมาค่อยยังชั่วหน่อยคนไม่กวนมาก เราเหนื่อยขนาดนั้นละ เหนื่อยจนเบื่อจนเอือมระอาคน เห็นคนไม่อยากถามอยากทักเขาจะว่าจงหองก็ตาม คือมันเหนื่อยเสียพอขนาดนั้น ไม่

อยากพูดอยากคุยกับใคร มานี้เต็มแล้ว เวลาที่มีธุระเดินออกมาเต็ม เราไม่ถามสักคำเดียวเดินผ่านเฉยเลย ใครจะว่าบ้างก็ตามเราไม่ได้เป็นบ้า เราหากทำแบบนั้นเฉย ๆ นี้เขาจะว่าก็ปากเขาต่างหากช่างเขาคิดเป็นไรไป มันขนาดนั้นละทุกวันนี้แล้วยิ่งหนักขึ้นทุกวัน ๆ เรายังเหนื่อย

สงเคราะห์โลกก็เต็มกำลังความสามารถแล้วสงเคราะห์ทุกด้านทุกทาง ไม่มีอะไรเหลือในหัวใจว่างั้นเถอะ ทางอรรถทางธรรมก็ท่วมออก ทางวัตถุสิ่งของมีอะไรเท่าไรก็ท่วมออกแบบเดียวกัน เราไม่มีอะไรให้เหลือติดตัวเลย ตายให้เหลือแต่หลวงตาบัวเท่านั้นพอแล้ว บริหาร ๘ ตายแบบนี้เต็มยศพระ มีบริหาร ๘ เท่านั้นเต็มยศพระ ตายแล้วมีเงินเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้าน ๆ นี้ขายขึ้นหน้า พระอะไรนะอยากถามว่าอย่างนั้นนะ มาสั่งสมหาอะไร พระเป็นนักเสียสละ พระพุทธเจ้าเป็นนักเสียสละ พระสงฆ์สาวกท่านเป็นนักเสียสละ เราเป็นนักสั่งสมมันยังงั้นกัน ไม่ใช่พระเทวทัตหรืออยากถามว่าอย่างนั้น ตายเหลือแต่บริหาร ๘ เหลือแต่ตัวลอนจ้อน ใครจะไปโยนลงเหวลงบ่อไหนก็ตามเราไม่สนใจ...ตายแล้ว เรื่องจะเอามาเป็นตลาดหาเงินนี้เราไม่ประสงค์อย่างยั้งนะ

ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ๆ ตายแล้วตั้งเป็นตลาดหาเงินอยู่นั้น กินกันอยู่นั้นครบ ๗ วัน ๑๕ วัน ๕๐ วัน สะแตกกันอยู่นั้น พูดอะไรก็ไม่ถึงลงสะแตกลงถึงกรรมฐานเลยเสียหมด องค์ไหนตายที่ไหนสวดกันยุ่ง กุสลา ธมฺมา อุกุสลา ธมฺมา ใจหลังลายอยู่ไหนหาหาแต่ใจหลังลายไม่ได้หาอรรถหาธรรม ทุเรศจริง ๆ นะพูดจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่เราเกี่ยวกับการเงินการทองอยู่แต่ก็อดทุเรศไม่ได้ เพราะอาจจะจิตใจต่ำกันก็ได้ เราถึงเกี่ยวข้องกับเงินกับทองเราไม่สนใจกับมัน มีเท่าไรทำประโยชน์หมด ๆ มีเท่าไรหมดว่าจั้นเลยไม่มีเหลือ เราไม่สนใจด้วยนะไม่เสาะไม่แสวงหามันด้วย มีมาเกิดมาก็ทำประโยชน์ให้โลก แม้แต่ร่างกายของเรายังไม่สนใจกับมัน จะเป็นจะตายเมื่อไรก็ไปซี ถ้าไม่อยู่ก็ไปชิวอยู่มานานแล้วนี่นะ ยังอยู่หรือเอามาซื้อข้าวต้มขนมฟาดหมดแหละ ถ้ายังมีชีวิตอยู่ไม่ถอยแหละใครให้อาหมต

ตายสบายแบบพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านนั้นเรียกว่าตายสบายมาก หมดห่วงหมดโยหมดทุกสิ่งทุกอย่าง สมมุติในโลกนี้สามแดนโลกธาตุนี้หมด ขาดสะบั้นจากกันไปเลย หมดสิ่งรบกวน นั้นละท่านว่าบริสุทธิ์พุทธโธท่านเป็นอย่างนั้น ท่านจึงมองเห็นเราพวกชั่วเขี้ย ๆ เหมือนตัวบุงตัวหนอนก็ดูไม่ได้ซี คือดินไม่ทราบว่าจะดินไปไหนติดไปไหน แหวก้วยอยู่นั้นไม่ทราบว่าจะฝังอยู่ไหนเกาะอยู่ไหน จะแหวกจะวายไปเกาะอะไรหาที่เกาะก็ไม่เจอ หากดินหากติดหากแหวกหาก้วยอยู่อย่างนั้น พวกเราเป็นอย่างนั้นนะไม่มีฝังมีฝา

เพราะฉะนั้น จึงสอนอรรถสอนธรรมให้เป็นเกาะเป็นฝั่งเป็นฝาไว้สำหรับเกาะสอนไว้ใครจะฟังก็ฟังถ้าไม่ยากแหวกว่ายตายกันอยู่อย่างนั้น แหวกว่ายหาฝั่งหาแดนไม่ได้ เหมือนเขาคมน้ำในมหาสมุทรทะเลหลวง แหวกว่ายป้อมแปม ๆ อยู่แต่ฝั่งก็ไม่มีเกาะก็ไม่มี เรือที่ไหนที่จะเกาะก็ไม่มี หากดั้นอยู่อย่างนั้นป้อมแปม ๆ พอสิ้นลม มีลักษณะอย่างนั้นแหละพอถึงวันตาย ป้อมแปม ๆ อยู่อย่างนั้น โอ๊ย พุดแล้วทุเรศนะ

อำนาจของกิเลสนี้รุนแรงมากไม่ให้อสัตว์โลกเห็นเลย ผู้ท่านเห็นท่านเห็นอย่างชัดเจน เวลาได้ผ่านมันไปแล้วเหยียบหัวมันแล้วจึงเห็นมันว่ามีแต่โทษล้วน ๆ ไม่มีคุณเลย เพราะฉะนั้นท่านถึงกลัวเอานักหนาท่านถึงเห็นโทษมันเอานักหนา เอาเป็นเอาตายเลย นักภวานาถ้าถึงขั้นเห็นโทษของกิเลสแล้วอยู่ไม่ได้เลย ยังไงก็หมุนตัว ตายก็ตาย ขาขาดก็ยอมขาดแต่ตัวไม่อยู่...บีน นั่นละเห็นโทษแท้เป็นอย่างนี้นะ เห็นคุณของธรรม เหมือนที่หลบซ่อนพวกพิษพวกภัยทั้งหลายมันวิ่งตาม เห็นคุณของที่หลบซ่อนเห็นคุณของธรรม นั่นละที่ปลอดภัยอยู่ตรงนั้น ท่านก็บีนใสนั้น ๆ หนีจากนี้บีนใสนั้น อันนี้ก็ไล่ติดตาม โทษติดตามมาคุณความพ้นภัยอยู่ข้างหน้าก็บีนใสนั้น วิ่งหนีจากอันนี้บีนใสนั้นเป็นอย่างนั้น

นับวันหนาขึ้น ๆ นะ มันหนาขึ้นหมดศาสนาที่ไม่มี ความหมายเป็นกระดาดเศษ อยู่ในตู้ในหีบไปแล้วเวลานี้ ใครเรียนใครจำมาได้ก็ว่าตัวรู้หลักนักปราชญ์ไปเสียนักแปดก็ไม่ว่า นักแปดนั้นแหละจะว่าอะไร เรียนจำมาได้กิเลสไม่ได้ถลอกสักตัวเดียว มาสั่งสมกิเลสขึ้นด้วยการศึกษาเล่าเรียนยังมาทะนงตัวอีก มันสองชั้นสามชั้นกิเลส

พุดเท่านั้นละวันนี้เหนื่อย พุดทุกวัน